

Publicerad 2006-11-27 13:26 av Electra von Spindelben

Jag saknar dig, var är du?

Vila i frid, tills jag kommer åter.

Marcus, en äkta vän.

Så som jag passerar med båten alla sorgens hav,
Går jag även förbi en namnlös grav.
Den är då inte tom, inte heller fylld.
Stenen är för grå, inte ens i kanten förgylld.
Saknaden är så stor, men mitt hjärta är fortfarande inte van.
Du är den lilla jollen jag behöver, över sorgens ocean.
Draperi av tillgjord lycka,
kan du emellanåt så enkelt knycka.
Jag brister i tusen bitar
och mina fötter trampar på nitar.
Jag känner mig inte nöjd
först du är åter hos mig och jag ej över graven är böjd.
Jag hukar mig på knä och tar emot vad livet ger.
Men hur gör man när man vill säga till någon,
att man inte orkar mer?

Att vänner är svårt att finna,
har alla sagt vad jag kan minna.
Men om du går med ständig oro,
om att någon hoppar på din bro?
Du kan inte säga att du mår värre än döden själv.
Hur säger man till någon,
att man vill dränka sig i den kallaste älv?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Electra von Spindelben med Poeter.se id #11700 innehar upphovsrätten